

Jiří T. Pelech
Návrat syna

Chodbou se rozlehly ohlušující rány. Kdosi zuřivě bušil do vrat. *Jako hluchý*, pomyslel si muž. "Neotvírej," přerušil ticho, které na chvíli vystřídalo rámus od hlavního vchodu, "nevíš, kdo tam je. Zvláště takhle pozdě v noci."

Žena jen pokrčila rameny. Ani ona neměla žádnou chuť vpouštět do domu nějakého pobudu z ulice. Rychle sfoukla svíčku. Bylo to ale zbytečné, protože místnost se i potom topila v mrtvolně bílém světle kulatého měsíce, který jim nahlížel do oken vedoucích na dvůr.

"Pomozte! Otevřete! Prosím!" zoufalý křik vyvolával mrazení v zádech. Zněl nějak povědomě. *Co kdyby, uvažoval muž, co kdyby to byl náš syn?* Mlčel. Ani žena nepromluvila.

"Vím, že tam někdo je. Prosím, moc vás prosím! Rychle!" úpěnlivý nářek se zhoupł do dalšího nárazu řevu.

Nemůže to být náš syn, uklidňoval se muž, ten je přece už dávno mrtvý. Před pěti lety ho přešel vlak. Nezbyl po něm ani mastný flek.

"Myslíš, že odejde?" pokusila se zašeptat, ale vyšlo z ní jen zasípání.

Rozuměl jí. "Dveře určitě vydrží," uklidňoval ji i sebe, "a on to pochopí a potáhne, odkud přišel." Také šeptal. Musel se naklonit až k jejímu uchu, aby ho slyšela.

Neotevřou, pochopil ten venku, *také bych neotevřel*. Zlostně kopl do vrat. Asi si narazil palec, ale nic necítil. Vnímá jen přetlak ve svém nitru, který ho nejspíš v nejbližších chvílích roztrhá. Hučelo mu v uších. Zoufale zabubnoval pěstmi do malého flíčku dřeva mezi překříženými ocelovými pásy. *Neslyším! Jak to, že neslyším?!* Hukot přešel do sykotu. Jako by tam někde unikala pára.

Začaly ho pálit oči. Zakryl si je pěstmi. Cítil, jak se mu bulvy napínají vnitřním tlakem. Přitlačil. Zdálo se mu, že už je musí mít vmáčklé do mozku. Povolil tlak. Nic. Odtáhl ruce. Nic. *Nic! Nic nevidím! Jak to, že nevidím?!* Ve zrakových centrech mozku se mu pomalu rozsvěcelo. Dotkl se rukama víček. Byla pevně sevřená. Zahlédl dvě tmavé skvrny.

Ze setrvačnosti párkrát kopl do okované brány. Jeho nitrem se rozléhalo stále hlasitější supění. Cosi mu začalo spalovat jícn. Bolestně zavyl. Alespoň si to myslel. Neslyšel žádné zvuky. Kromě toho sykotu kdesi uvnitř. Ze všech sil kopl do vrat. Noha mu v nich zůstala vězet. Prokopl okovaná vrata! Otevřel oči a pohlédl na svou uvězněnou nohu. Neviděl ji. Neviděl nic než světelné knihy.

Páteř se mu začala svíjet jako had. Vytrhl nohu z tvrdého dřeva a padl na všechny čtyři. Svíjel se v bolestné agónii. *Takhle přece nemůže vypadat smrt!* Bránil se byť jen pomyslením na ni. *Ta je přece milosrdná, osvobozuje. Alespoň mi to kdysi všichni vtloukali do hlavy.* Rozplácl se na zemi a připadalo mu, že dokonale vyplňuje spáry mezi ohlazenými dlažebními kostkami. Zdálo se mu, že protéká chodníkem.

Zaúpěl. Nebo chtěl. Z úst mu ale místo hlasu vyšla pára. Nic neslyšel, ale cítil, že jeho tělo rezonuje jako jazýček zobcové flétny. Jako kdyby pískal celým tělem.

Muž i žena si zakryli uši.

Neodešel, pomyslela si. "Neodešel," zopakovala nahlas. Už nešeptala, nějak vycítila, že to stejně nemá smysl. *Dobře, že jsme neotevřeli*, napadlo ji.

"Dobře, že jsme neo...", muž se zarazil uprostřed slova. Po jedné z mocných ran se chodbou rozlehlo zlověstné zapraštění.

Muž vstal, přešel ke krbu a vráscitýma rukama se chopil zčernalého pohrabáče. Už to vypadalo, že odejde prozkoumat míru poškození jejich ochranné bariéry, nakonec ale zůstal stát s rukou na klice. *Ticho*, natočil hlavu na stranu, aby lépe slyšel.

V tu chvíli mu nechráněný bubínek prorazil pronikavý hvizd. Začala mu téct krev. Upustil pohrabáč a zhroutil se na podlahu.

Žena seděla naštěstí stranou od hlavního nárazu, a tak byla ohlušena jen na chvíli. *Bože! Prosím tě, vroucně tě prosím, pomoz!* Sepjala ruce a zvedla zrak k rozpukanému zčernalému stropu.

Jazyk měl jako z olova. *Chutově spíš z oceli*, pomyslel si a vyplázl jazyk ještě před tím, než mu úplně znehybněl. Začal se pomalu zvedat. Ale ne tak, jak se normálně zvedá člověk. Spíš jako by levitoval. Ten pocit zažil zatím jen jednou, když mu jeho budoucí učitel při náboru předváděl, co si také jednou bude moct dovolit. *Ne, není to přesně ono*, poznal vzápětí, *teď se cítím mnohem těžší*. Jícnem se mu prohnala další žhavá vlna. Vzápětí se opět rozezvučel jako píšťala.

Žena vstala, přešla k muži a sklonila se k němu. Měl zavřené oči a z ucha mu stále ještě vytékala tmavě rudá krev, která už stihla u jeho hlavy vytvořit malou loužičku. Zachytila chvějivé, sotva znatelné vzdmutí jeho hrudníku. *Dýchá*, vydechla si s úlevou. V tu chvíli i ji zasáhla rezonující vlna pronikavého hvizdu. Žena se zhroutila vedle muže. Krev jí vytékala z obou uší.

Ten venku zkusil pohnout rukou. Nic. Nezvedala se. Ale, snad to bylo jen zdání, jako by se v něm cosi potočilo. Vrátil se mu zrak. Uviděl těžká vrata. A v nich roztřepenou díru. Chtěl sklonit pohled k chodníku, ale nešlo to. *Pro tuhle chvíli mi musí stačit, že vidím aspoň něco*. Chtěl se zvednout. Zase se v něm cosi pohnulo. Navenek se ale nestalo nic. Podivný tlak v útrokách se téměř vytratil. *Asi si začínám zvykat*.

Co se stalo? Teď se díval na vrata z trochu jiného úhlu. Před očima se mu vznášela oblaka páry. Popojel ještě o kousek dál od dveří. *Kola! Já mám kola!* Radostně zavýskl. Už zase slyšel. Nevyšel z něj však výskot, ale nadmíru hlasité zahvízdání. *Parní píšťala, takový zvuk má jen parní píšťala*. Opatrně popojel ke dveřím. Díra v nich byla malá, ale byla tam. *Neotevřeli, když jsem je prosil*. Pocítil k obyvatelům tohoto domu zášť. Teď měl chuť zabíjet. Ještě jednou zhodnotil zrakem kvalitu dveří. Potom trochu couvl.

Rozjel se plnou parou vpřed. Pára se radostně vřítela do pístů a rozhýbala těžkopádný mechanismus. Těžká brána se pod nárazem nejdřív jen prohnula, vzápětí se vyvrátila a s rachotem dopadla na zaprášenou podlahu chodby vedoucí kamsi do nitra domu. Zabral tak silně, že se mu protočila kola. Vřítel se dovnitř. Zaplnil celý průřez chodby. Byla tak těsná, že strhával vše, co bylo rozvěšeno po zdech.

Muž se probral z mdlob. Lebka se mu otřásala hromovým duněním. Nadzdvihl hlavu. Dunění se o poznání zmírnilo. Přicházelo tedy z chodby a teď už otřásalo celým domem. Vypadalo to, že stavení nevydrží a každou chvíli se změní v hromadu sutin. Muž se zvedl na loktech a otočil hlavu ke dveřím. Ty se vzápětí pod mocným úderem rozlétly. O zlomek vteřiny později se těla obou ležících obyvatel domu změnila v krvavou kaši. Srážka s vlakodlakem je pro smrtelníka vždycky smrtelná.

Ale samozřejmě ne navždycky.